

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 54.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563625454016/facsimile.pdf> (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

»Allerede for fjorten Dage siden var jeg engageret til dem Alle!« har hun sagt med et Smil, som han i sin bitre Følelse finder letsindigt, og nu dandser hun med *Holger*. Det er et smukt Par, og man lægger Mærke til dem. Der er hos dem Begge en Følelse af hele Verden er vor! alle de Andre figurere kun om os! er det *Claras* Smil, er det Dandsemusikken eller den nye Uniform, der sidder saa godt, eller maaskee alle tre Dele, som virker? I dette Øieblik er det *Holger* klart som aldrig før, at han elsker *Clara*, at han maa sige hende det, at han med hende saaledes gad danse Livet igjennem. Der er ingen Sorger, ingen Sygdom eller Død!

Man gaaer til Taffels, Champagnen knalder. *Holger* er lykkelig som en Gud, veltalende, leende, og idet han atter træder ind i Dandsesalen med *Clara*, er en Beslutning fattet; før Ballet ender maa hun vide hans Følelser, vide at han elsker hende, at hun er hans første, stærke Kjerlighed; han har Mod, han har Villie, det maa siges. Og i dette Øieblik sover *Herman* rolig hjemme, i dette Øieblik grunder *Frederik* paa, om han skal eller ikke skal kjøre *Clara* i Kane imorgen Middag, den store Kanetour til *Bellevue*. Dandsemelodier ere for den Forstemte tunge Søer, der gjøre hans Humeur endnu mere til Vrag, men den Livsglade løfte de kun endnu høiere. *Clara* har ganske glemt *Hermans* morsomme, geniale Billeder, glemt *Frederiks* livfulde Skildringer af hans Sotour, dem hun før med saa megen Henrykkelse lyttede til. *Holger* er den bedste Dandser, af Alle den Opmærksomste, den Elskværdigste.

I Dandsen, som nu er begyndt, skal inclineres. Med den Lykkeliges hele Udtryk i Øie og Mine staaer han foran *Clara*; hans Blod og Tanker ere som Champagnen, han bøier sig dybt med et spøgende Smil, hæver sig derpaa en heel Tomme høiere end ellers, og da – er der vel Troiddom til? Man skulde troe det! Ere Menneskene ledsagede af en usynlig Aand, god eller ond? Idet *Holger* hæver sig, foregaaer pludselig ligesom en Forvandling med ham, hans Ansigt bliver rødt som et Blod, hans Bevægelse er med Eet tvungen, hans Ord, hans Tale er ikke længer frisk, der er foregaaet noget Betydeligt; hans hele Tanke er deelt mellem *Clara* og – – ja det vilde klinge altfor skrækkeligt, pludseligt at udtale Ordet. De mindste Aarsager have tidt de største Følger. *Holger* bevæger sig ikke længer som før, han giver saagar aldeles forkerte Svar. I denne Nat frier han ik-

ke! *Clara* er endnu til for *Frederik*, for *Herman*, for den, Ingen endnu veed!

Midt i Henrykkelsens høieste Moment, midt i Kjærlighedens kjærlige Aabenbarelse er det – ja, flere end En have maaskee været i samme Situation, kjende denne Qval, hvorved Mennesket kan miste hele sit moralske Mod, og det har *Holger* mistet, – Ungdomsglæden, Følelsen af sin nye Titel, af sin velsyede Uniform.

Clara betragter ham med ængsteligt Blik; hos hende gaaet den Tanke op – den uretfærdige Tanke, – »der er Vinen! han har drukket for meget Champagne!« og Nimbusen om ham er slukket; hun veed ikke, hvilken Uret hun gjør ham. Hendes Veltalenhed forstummer, hun søger uvilkaarlig Grev *Frederik*, hendes Øie møder hans, han smiler, det er som om han begreb hendes Situation; – der inclineres atter og hun inclinerer for *Frederik*. *Holger* smutter bag Vinduesgardinet et Øieblik, kommer atter tilsyne, men er ikke mere som før. Og der Hele er den uskyldigste, men ulykkeligste Situation paa et Bal, idet man inclinerer, ja inclinerer for Alvor. Det er Virkelighedens frygteligste Prosa, der har overvældet ham. Naar En skal henrettes, er det Talebrug at sige: »han skal miste sin Knap!« det er at miste Hovedet, og *Holger* har mistet en Knap og med den Hovedet. Seleknapen bag i er gaaet af de snevre Cassimirs Permissioner, – nu er det sagt! nu begriber man den pludselige Rødme, den tvungne Holdning, de deelte Tanker, de forkerte Svar. Med den Knap faldt Mod og Lykke, med den faldt *Claras* Henrykkelse; hun inclinerede for *Frederik* og de To kjørte næste Dag i Kane sammen til Bellevue. Fra Amalienborg gik Toget, syv og fyrgetyve Kaner, Prindser, Diplomater, unge Adelsmænd. Bjælderne klang, de brogede Kanedækkener flagrede hen over Hestenes Rygge, Pidskene smældede. *Frederik*, i Bjørneskindspels med Sælhundeskinds Støvler og laaden Hue, havde *Clara* i sin Kane, og snart vare de ude af Byen, og Kragerne fløi hen over den hvide Sne; »kra, kra!« hver gratulerer jo paa sin Maade. Hvor Sneen var dybest væltede de To; det var som en Leg, det var et lille Eventyr. – »Det var en prægtig Tour, det var en betydningsfuld Tour!« sagde Admiralinden, og hvorfor?

Samme Aften skrev *Frederik* til sin Fader, at han elskede *Clara*, at hun havde givet ham sit Ja, og at den fortræffelige Admiralinde havde Intet mod Partiet, naar Faderen billigede det.